

◆ L'HORA NOVA ◆

Ull amb la quinta columna!

No en va deia el repugnant i sàdic assassí ex-general Franco que esperava molt de la columna que tenia distribuïda clandestinament dintre de Madrid... Perquè ben bé sabia que amb el seu sabotatge, amb la seva actuació oposicionista, podia esdevenir una desmoralització, una desfeta en l'ambient del poble combatent madrileny, i com a conseqüència d'això podia seguir el triomf del feixisme.

Ara, però, amb l'experiència de l'actuació, podem dir ben alt que aquesta columna emboscada no sols estava o està actuant a Madrid, sinó que en tots els pobles existeixen forts nuclis de persones que no són altra cosa que uns soldats de la mateixa.

El qui rumoreja, el qui menteix, el qui desconfia, és a dir aquell que sembla el pessimisme, el temor, la mort, que desgraciadament tant abunda als pobles, no és ni pot ésser altra cosa que un servent, un lluitador de la finalitat de la «famosa» quinta columna.

I contra aquests, oh! treballadors i homes conscients, havem d'emprendre d'una vegada l'ofensiva per tal d'acabar amb ells. Cal de tots nosaltres una enèrgica i urgent actuació. Del contrari, potser, ploraríem la nostra deixadesa, i les conseqüències d'ella serien irreparables.

Contra aquests elements enrollats en les nostres rengleres, s'imposa, doncs, la nostra fermesa, la nostra vitalitat, si és que veritablement sentim la causa de la Justícia i del Progrés.

PERE GUDIOL

ELOGI DE L'ESTALVI

En el decret regulador de les collectivitzacions i control obrer, de data 24 d'octubre proppassat, quedava ben definit i ben clar el respecte a la petita indústria i al petit comerç. Aquest respecte a la petita propietat, que el Conseller d'Economia de la Generalitat ha ordenat, no significa cap atenció especial ni cap diferència partidista, sinó senzillament un acte de justícia a uns estaments treballadors, ja que per a rutllar normalment és necessari el treball individual del comerciant o industrial respectiu.

Per altra part, el petit industrial, ha estat a Catalunya un element antifeixista en una proporció molt crescuda, i en un país on hi ha milers de ciutadans en aquestes condicions, és molt just que la nova llei els doni un marge de confiança a la qual ells han de procurar correspondre-hi.

Si la llei, doncs, protegeix i empara els petits comerciants i industrials, queda ben concret que la mateixa llei protegeix encara més la petita propietat i el petit capital, producte d'una vida de treball i privacions. Nosaltres, a pesar d'haver viatjat per tots els recons d'Espanya, no coneixem prou a fons la manera d'ésser dels obrers de les altres regions; coneixem, però, els obrers de Catalunya i sabem que la majoria de treballadors té una llibreta a la Caixa d'Estalvis on, metòdicament i a mida de llurs possibilitats, hi diposita la part sobrant de les despeses familiars. El capital dipositat a la Caixa d'Estalvis, arriba a vegades a una suma suficient per a adquirir uns terrenys i fer-se una caseta a la carretera de Roda.

Digueu-me ara, si aquests diners i aquesta caseta, producte del treball i a la vegada de l'estalvi i la bona administració, no són diners que han de merèixer el respecte de tothom. Nosaltres elogiem l'estalvi en el just i noble sentit de la paraula. L'estalvi no vol dir gassiveria ni avarícia ni privar-se de coses que són necessàries per al benestar familiar, sinó privar-se de coses innecessàries i futils i de despeses superflues i inútils, de qualsevol mena que siguin. L'estalvi fa que molta gent tingui un fons de reserva per a sortir al pas a qualsevol despesa extraordinària que es presenti, i naturalment, això és una cosa necessària mentre una altra organització més perfecta, no tracti de cobrir aquestes despeses imprevistes però fàcils de preveure.

Es clar que no tothom és igual. Hi ha gent que independentment de l'ingrés que pugui tenir, sempre fa net i net. D'altra, amb menys ingressos estalvia diners. I d'altra gent, que a pesar de la seva bona voluntat, no els és possible cap avançament pecuniari, degut a contrarietats que sorgeixen en la salut de la família. S'ha de tenir en compte, però, que la majoria de problemes de la vida són problemes de voluntat.

De totes maneres, el petit capital, procedent, en definitiva, del treball i la suor de cada dia, té totes les garanties legals de respecte i protecció, i ja veureu com el nou ordre econòmic ho deixarà segellat com el compliment d'un acte de justícia.

Amb això volem donar a comprendre a tots els que teniu pessetes depositades a la Caixa d'Estalvis, que no les heu de treure sense una necessitat apremiant, perquè estan més ben guardades allà que no a casa vostra; al contrari, la vostra confiança us ha d'induir a ingressar-hi les pessetes que tingueu sobrants.

RAMON VILACÍS